

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201060992/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Siden kom jeg paa Danseskole hos en Frøken i Nakskov og udviklede mig hurtigt til Balløve. Jeg dansede meget og maa ogsaa have været dygtig. Frøkenen skrev i hvert Fald næste Aar til min Moder, om jeg maatte være med igen, saa kunde jeg gaa gratis, hvis jeg vilde hjælpe hende med at tage mig af Begynderne. Hun satte megen Pris paa mig, og i det hele taget kunde ældre Damer godt lide mig, kyssede mig og klappede mig. Men det brød jeg mig ikke om. Kærlighed skulde være aandelig, noget, man kun drømte om indvendig. Romantiker var jeg til Fingerspidserne.

Der hændte f. Eks. det, at en ung Dame paa en Nabo-gaard om Natten sprang ud af Vinduet og gik til Stævnemøde med Kusken. Det, fandt jeg, var ikke rigtigt. Hun burde være bleven siddende indenfor, mens han udenfor havde gjort Kur til hende, det havde været det rette. Kvinden havde, fandt jeg dengang, kun Sjæl, ingen Krop udover, hvad man kunde se, og ved Tilnærmelser sank hun i min Agtelse. Naturligvis vilde jeg gerne kysse den, som jeg p. t. var forelsket i, men jeg havde paa Fornemmelsen, at hvis jeg gjorde det, vilde min Kærlighed svinde og Damen være besmittet. . . .

Undertiden var jeg forelsket i 2—3 paa een Gang. Det var frygteligt, men dejligt, og jeg græd af Henrykkelse og Sorg, fordi jeg ikke kunde regne ud, hvem jeg holdt mest af og skulde gøre til min Hustru.

Saa ramtes jeg af et frygteligt Slag: jeg fik Mæslinger, og da jeg blev rask, var jeg *skeløjet*. Naar jeg saa' paa Numer et, troede Numer to og Numer tre, at det var dem, mine Blikke gjaldt.

Den Pige, jeg elskede længst og højest, var Thyra Jensen. Jeg naaede hende kun til Skulderen, aa, men hun var dejlig! Hun var sorthaaret, og naar hun var paa Bal, havde hun Haaret løst ned ad Ryggen. Og hun var i hvid Kjole med høj-rødt Livbaand, stor Sløjfe paa højre Skulder, lille Sløjfe paa venstre Skulder. Vi førte altid Ballerne op sammen, og vi skænkede hinanden vore Kotillonsordener, saa hun maa vel ogsaa have været indtaget i mig. Hun blev forøvrigt senere gift med en Landmand, som gik fallit, og det sidste, jeg véd om hende, er, at hun og Manden sammen opførte smaa Pro-verber paa Kroerne rundt om i Landet.